

Zašli jsme do baru na Broadwayi, abychom si dali drink a zazpívali si s Joshem Grobanem

Marc Snetiker, 1. května 2015

V malém piáno baru sedí u stolků skupinka asi 12 lidí a za doprovodu klavíru zpívá unisono píseň z broadwayského muziáku Pippin. Když do baru vejde Josh Groban - mezinárodně uznávaný umělec, který má na svém kontě čtyři multiplatinová alba - všechny hlavy se otočí. Je známo, že bar Marie's Crisis - oblíbený manhattanský podnik zasvěcený skupinovému zpěvu - navštěvují celebrity (zastavili se tu všichni, Darrenem Crissem počínaje a Jimmy Fallonem konče, a na YouTube lze najít důkaz). A přestože se prsty hostů dávají rychle do pohybu, je přeci třeba

honem poslat textovku: „Právě vešel Josh Groban“, jejich hlasy zachovávají rytmus písně i úroveň hlasitosti. Josh, který zpíval i pro papeže, prezidenta a Celine Dion, se snaží nestrhnout na sebe pozornost.

Samozřejmě, že čtyřiatřicetiletý zpěvák zná slova písně - měl by - koneckonců 28. dubna vychází album *Stages*, jeho sedmé studiové album, které se skládá pouze z klasických písní z muzikálů a filmů. Projekt, který je Joshovou srdeční záležitostí, obsahuje skladby jako duet z *Fantoma opery* s Kelly Clarksonovou nebo cover verzi písně „Pure Imagination“ (Čistá představitivost) z muzikálu *Pan Wonka* a jeho čokoládovna, ze které vám bude běhat mráz po zádech. Nicméně album složené z muzikálových melodií je velkým krokem jak pro Joshovu fanouškovskou základnu tak pro hudební průmysl, a to i přesto, že Josh pochází z nemilosrdného divadelního prostředí (navštěvoval Uměleckou střední školu okresu Los Angeles, která je bohatá na talenty).

Předvádět se před štamgasty, ani zpívat na povel nemá Josh v povaze – vždyť ani Julia Child¹ by vám neupekla kuře jen proto, že jste ji pozvali k sobě na slavnostní večeři. Ale po 30 minutách a určitém množství whiskey si sedá vedle piána. Vezme okolo ramen třicetiletého designéra interiérů a pomalu začíná vypomáhat s „Empty Chairs at Empty Tables“ (Prázdný stůl i židle prázdné), s chmurnou serenádou z *Bídníků*, kterou ve filmu zpíval Eddie Redmayne. Když si lidé uvědomí, že zpívají s Joshem Grobanem, projede barem záblesk vzrušení. A Josh se usmívá. Tohle jsou jeho lidé.

ENTERTAINMENT WEEKLY: Řekl jste, že tohle je album, které jste chtěl vždycky natočit. Tak proč zrovna teď?

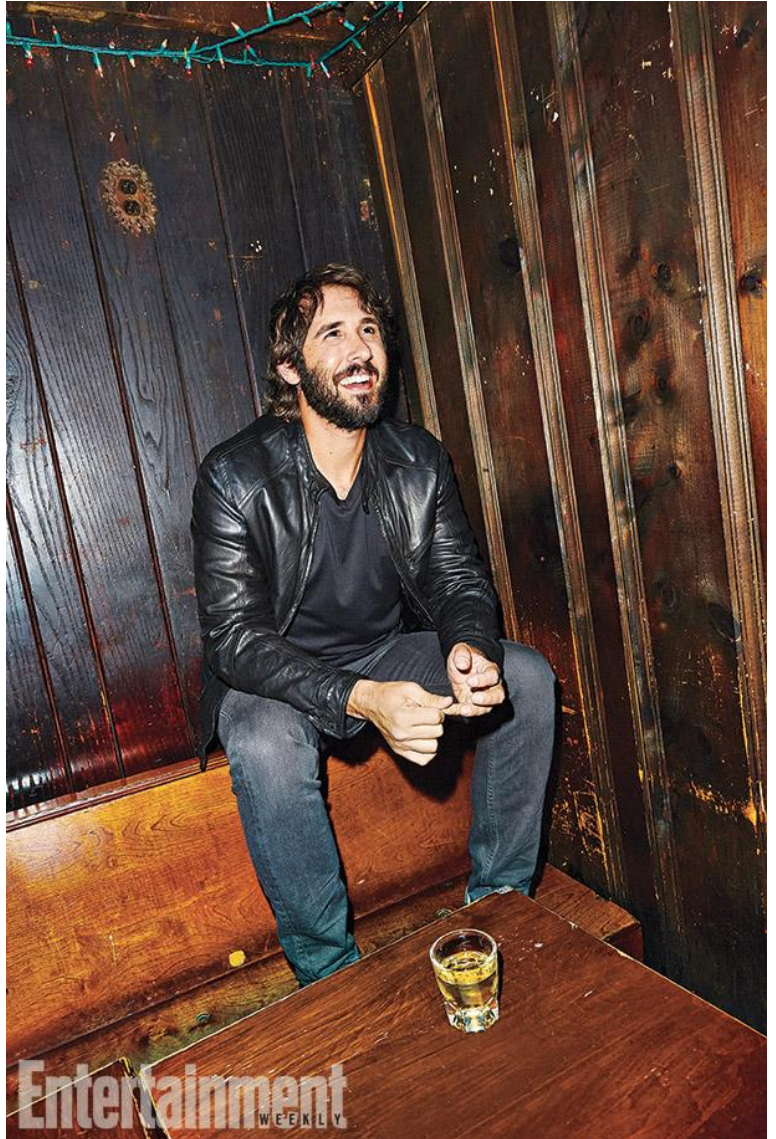
JOSH GROBAN: Tak především, neměl jsem ani tušení, že budu někdy nahrávat alba. Tečka. Vždycky jsem věděl, že chci jednou dělat divadlo, ale myšlenka, že bych měl někdy smlouvu s hudebním vydavatelstvím, nebyla jen nespílitelným snem. Myslel jsem, že je úplně mimo mé možnosti. Ale když pak smlouvu na album skutečně dostanete a začnete na něm pracovat, snažíte se spíš hledat původní hudbu, takže jsme se do něčeho spojeného s Broadwayí vůbec nepouštěli.

¹ Známa americká kuchařka, autorka kuchařských knih a moderátorka kuchařských pořadů. Známa je hlavně tím, že do USA přinesla francouzskou kuchyni, a její nejznámější kuchařkou je Umění francouzské kuchyně (možná jste viděli film *Julie a Julia* z r. 2009, kde ji hrála Meryl Streepová).

Album cover verzí broadwayských písní patří obecně mezi alba, která se neprodávají snadno a je jedno, jestli je to vaše první nebo desáté album. Když jsem začínal, neměl jsem moc vliv na to, jak bude moje kariéra vypadat z tvůrčího hlediska. Dalším důvodem, proč jsem tohle album nenatočil dříve, bylo také to, že jsem nebyl přesvědčený, že už jsem postavil dostatečné základy pro to, aby zrovna tohle bylo album, které by lidé chtěli. Nejdříve je prostě třeba mít jistotu, že toho za sebou máte dost na to, abyste byl schopen vyprávět příběhy. Chcete si být jistý, že máte fanouškovskou základnu, která bude k takovému albu vnímavá a bude ho chtít slyšet, a také že jste v pozici, kdy se můžete odchýlit od toho, co děláte, aniž by to fanoušci brali jako zpronevěru, a kdy vám lidé věří dost na to, aby tu jízdu trochu jiným směrem absolvovali s vámi.

Takže co bylo tím impulsem, že jste album Stages vydal právě teď?

Jedním z největších impulzů byl Rufus Wainwright. V Torontu zorganizoval koncert „Kdybych tě miloval: džentlemaní dáávají přednost Broadwayi“ a požádal své přátele, aby na něm zaspívali. Mít možnost ponořit se do muzikálového materiálu mělo něco do sebe a měl jsem pocit, že reakce lidí z publika, které se mi ten večer dostalo, byla to pravé ořechové. Lidé na afterparty mi říkali: „Nebyl jsem moc velký fanda toho, cos doposud dělal, ale páni, tyhle broadwayské songy, ty byly skvělé.“ A já si říkal 'k čertu s tím'! Celou tu dobu jsem se do toho bál pustit. Ale najednou jsem měl dojem, že právě teď je možná ten správný čas. A tak jsem začal pracovat na tom, abychom ve vydavatelské firmě přestali chodit okolo horké kaše.

Jaký byl proces výběru písní na album Stages?

Nejzásadnější bylo odpovědět na otázku, jestli tu píseň můžu zaspívat tak, aby v mém podání zněla jedinečně, a také jestli z ní budeme mít husí kůži. U některých písní jsme si uvědomili, že sice fungují skvěle v rámci příběhu, ale museli jsme si přiznat, že neděláme broadwayskou show. Navíc můj hlas se typově lépe hodí k písním z klasické éry muzikálů. Hrozně rád bych zpíval něco z muzikálu Hedwig and the Angry Inch, ale můj hlas by tomu pasoval asi jako hranatý kolík do kulatého otvoru.

Jak jste přemluvil Kelly Clarksonovou, aby si s vámi zaspívala duet z Fantoma opery?

Měl jsem z toho hrůzu. Bál jsem se, že odmítne, protože má na svém kontě hitové album, má malé miminko a našlapanou kariéru. Naštěstí je Kelly velká broadwayská fanynka. Už nějakou dobu jsem si s ní chtěl zaspívat a možná to bude znít bláznivě, ale měl jsem dojem, že tohle je možná ten správný způsob. Přijít s něčím, co lidé nečekají. A ona má vážně zlato v hrdle.

Sóla jsou v tomto baru řídkým jevem, ale po hodině od chvíle, kdy Josh do baru dorazil, by všichni rádi věděli, kdy něco zaspívá. Zůstává vedle piána a se šesti štamgasty, kteří okupují nejlepší místa, mluví o svých vysněných rolích a umělecké střední škole, kam chodil. Jenom jeden ze štamgastů našel dost odvahy, aby zaspíval sólo, a Josh nadšeně

aplauduje. A pak konečně přichází ta chvíle.

Pianista hraje počáteční tóny „Anthem“ (Hymny), triumfálního songu z muzikálu Chess (Šachy), spadajícího do kategorie, kterou bychom mohli nazvat „Láska překoná všechno“. Josh odkládá svůj drink a klábosení v baru téměř okamžitě ustává. Zavírá oči, zvedá bradu a najednou se úplně změní. Už to není ten plachý nově příchozí. Je to Josh Groban, zpěvák se sametovým hlasem, který uchvátil celý národ písněmi „You Raise Me Up“ (Povznášíš mě) a „The Prayer“ (Modlitba). Pianista si uvědomí kouzlo okamžiku a začne hrát hlasitěji. Možná proto, že ví, že tento song z Chess je závěrečnou položkou na albu Stages. Nebo je to možná proto, že jsem mu podstrčil dvacku.

Vypadá to, že na vašem žebříčku priorit se herectví v poslední době posouvá nahoru. Je tomu tak?

Jednoznačně. Jeden z důvodů, proč jsem v posledních pěti letech víc hrál než v předchozích sedmi, je, že jsem se tak nějak přestal příliš bát o mou „značku“ a přestal jsem ji tolik chránit. A ani se tolik neřídím radami managementu, vydavatele a tak. Sociální média můžete použít ve svůj prospěch. Můžete vyjít mezi lidi a být obyčejným člověkem.

A když jste začínal, tak jste to udělat nemohl?

Tehdy mi říkali: „Ne, ty musíš být ten kluk na piedestalu, který na lidi dramaticky zírá z billboardů. Můžeš být vtipný a zábavný, když jsi s přáteli, ale když jsi v pracovním režimu, tak takový být nemůžeš.“ Myslím, že v dřívější fázi mé kariéry jsem ani moderátory talk show nebyl nevnímán jako atraktivní host, kterého by rádi pozvali na gauč do svého pořadu, a ani castingoví režiséři mi neříkali: „Hele, ty jsi zábavný, co kdybys hrál v mém filmu.“

Co se změnilo?

Přestal jsem mít takový problém s tím ukázat druhou půlku mého já. A právě tehdy mě lidi začali oslovovat a nabízet mi účast ve svých projektech. Není to tak, že jsem to nikdy nechtěl dělat, bylo to spíš tak, že jsem to začal dělat já sám. Řekl jsem si „neboj se být před jinými lidmi zábavný, neboj se ukázat, že jsi tak trochu podivín, který to myslí opravdu vážně, když jde o hudbu, ale zároveň klidně občas utrousí nějaký ten neslušný vtip, když je na to vhodná situace“. Přestal jsem to tolik řešit.

Ale tehdy jste budoval kariéru. Určitě jste potřeboval určitou autocenzuru.

Když jsem začínal, věci jako Twitter neexistovaly. Tehdy nebylo tolik možností, jak mou druhou stránku ukázat. Je ironické, že Ally McBeal [Josh si odbyl svůj televizní debut v r. 2001 právě v tomto seriálu] zahájila celou mou kariéru (díky grotesknímu herectví) a pak to všechno utichlo. Jsem vděčný nezávislým komediím a lidem jako Jimmy Kimmel, kteří poznali, že je ve mně něco, co by mohlo lidi rozesmát. A pak se začali ozývat další. Třeba seriál „Kancel“ jsem dělal díky tomu, že mi Mindy Kaling poslala zprávu přes Twitter.

Je divné, že každý teď chce, abyste hrál sám sebe?

Chtějí, abych hrál bizarní verzi sebe sama. Když jsem hrál v seriálu Glee, nebyl jsem Josh Groban. Byl jsem „Josh Groban“ krkající a flirtující s Schuesterovou matkou. To se mi líbilo. V USA nemáme frázi „utahovat si ze sebe“. Myslím, že je důležité umět si ze sebe udělat legraci a uvolnit trochu ten přetlak.

A která je oblíbená verze Joshe Grobana vaší matky?

Asi ta, co moderuje ve dvojici s Kelly Ripa. Byla to pro mě příležitost trochu si zaimprovizovat a mluvit s lidmi tak, jak mě zná moje máma. Ona ten pořad² miluje a miluje i Kelly. Na začátku mé kariéry se mě ptávala: „A budeš v tom pořadu s Regisem,³ že? Určitě ti zařídí vystoupení u Regise, že ano?“ Myslím, že moje máma dává přednost televiznímu před mým reálným já. (smích)

Bliží se půlnoc. V baru se teď tlačí skoro 40 lidí a později přichází se na Joshe sesypali. To znamená, že je čas jít. Josh se ochotně fotí s tím tuctem lidí, kteří ho v baru vítali, když jsme přišli. Pak vklouzne do kožené bundy a jeho malý doprovod míří ven – ale on mezi nimi není. Jeden známý song ho přiměl se zastavit. Stojí u východu, paže kolem ramen

² Jde o pořad Live! with Kelly and Michael (Naživo s Kelly a Michaellem)

³ To, co je dnes Live! with Kelly and Michael vzniklo jako ranní show moderovaná Regisem Philbinem, po jehož boku se vystřídal několik spolumoderátorek. Poslední byla Kelly Ripa před tím, než Regis show po téměř 30 letech opustil. Kelly pak střídala spolumoderátory skoro rok (jedním z nich byl i Josh), než do show přišel Michael Strahan.

dvou štamgastů, se kterými zpíval hned od začátku.

Možná za to můžou ty dvě whiskey. Možná je to tím, že se blíží konec večera. Nebo za to může ikonická balada z muzikálu Chorus Line „What I Did For Love“ (Co jsem udělal pro lásku) o ztrátách, o optimismu a o tom, co musí umělci obětovat, aby se jim splnily jejich sny, která se teď line barem. A Josh zpívá nejhlasitěji.

Jak by sedmnáctiletý Josh, blázen do divadla, reagoval na Stages?

Ironií je, že na jednu stranu je to album pro mě v této fázi kariéry velkou změnou, ale zároveň je vlastně návratem na její začátek. Mé sedmnáctileté já bylo hodně nejisté, opravdu vyděšené. Ještě pořád jsem nejistý a vyděšený, ale zároveň už mám spoustu zkušeností. Tehdy na začátku jsem se jen nechal unášet proudem.

A co byste tehdy řekl sám sobě?

Že je důležité nebýt přehnaně sebejistý. Bylo pro mě jen dobře, že jsem se do hudebního průmyslu dostal, aniž by se čekalo, že budu mít úspěch nebo že se stanu celebritou. Kdybych byl dostal smlouvu tím klasickým způsobem, řekli by: „Uděláme z tebe hvězdu! Změníme tvé oblečení! A taky vlasy!“ Já ovšem dostal smlouvu se slovy „Máš dobrý hlas, tak hodně štěstí!“

A to bylo všechno?

Ano, nikdo neřešil otázky typu „Jakou mu vytvoříme značku? Jaké mu vytvoříme image?“ Nic takového. Bylo to spíš: „Lidi, tak si to v tom studiu užijte, my jdeme támhle pracovat s Sugar Ray⁴.“ Když se dívám zpátky, tak bylo opravdu požehnáním, že se ze mě nesnažili udělat módní výstřelek.

Máte pocit, že v hudbě okupujete svůj vlastní prostor?

V hudbě je místo pro všechny. Ale cítím jako požehnání, ale zároveň jsem i překvapený, že jsem byl schopen zůstat v „dráze“, ve které je jen zřídka přecpáno. [Broadwayská legenda] Barbara Cook, která mě jako jedna z prvních vzala pod svá křídla, mi řekla: „Nejde o to, poslouchat za dveřmi místnosti, kde se koná konkurz. Jde o to uvědomit si, že je tady pro tebe jen jedna cesta, a pak každý může najít tu svou a po ní jít.“

Co byste rád dělal z toho, k čemu jste zatím nedostal příležitost?

Mluvíme s pár lidmi o vytvoření TV pořadu. Když se mě lidé ptají, proč jsem ještě nedělal žádnou věc na Broadwayi, je to proto, že ji nechci udělat lajdácky. Nechci dostat roli v muzikálu kvůli svému jménu a účinkovat v něm pouhé tři měsíce čistě z toho důvodu, že jsem zbytek roku na turné. Chci to udělat správným způsobem. Chci to udělat tak, jak mě to kdysi učili.

Tak jak vás to učili na střední?

Než jsem se konečně dostal na střední, byl jsem na školách, kde jsem se cítil jako odpadlík. Divadlo pro mě bylo únikem. Díky divadlu jsem měl co dělat, měl jsem na čem pracovat. Bylo pro mě tím, čím je pro ostatní sport. Aktivitou, která mění životy.

Verze tohoto článku vyjde v květnovém čísle Entertainment Weekly.

(zdroj: <http://www.ew.com/article/2015/04/30/josh-groban-walks-piano-bar?hootPostID=9919dad46ac2ec46646b894a78e310e>)

⁴ Americká alternativní rocková kapela, která vznikla v 80. letech 20. stol.

We went drinking and singing with Josh Groban at a Broadway piano bar

Marc Snetiker, May 1 2015

A small crowd of about 12 is sitting at tables in a tiny piano bar, singing in unison as the pianist in the center of the room plays a jubilant number from the Broadway musical Pippin. When Josh Groban—the internationally acclaimed four-time multiplatinum artist—strolls in, heads turn. Celebrity visits are not unheard of at Marie’s Crisis Cafe, this Manhattan haunt dedicated to group-sing. (Everyone from Darren Criss to Jimmy Fallon has stopped by, and there’s YouTube proof.) And though fingers fly as guests text “Josh Groban just walked in,” their voices keep time and timbre. Groban, who has sung for the Pope, the president, and Celine Dion, hugs the wall.

Of course, the 34-year-old knows the lyrics to the tune—he should, given that on April 28 he’ll release Stages, his seventh studio album, which consists entirely of musical-theater and film standards. The passion project features everything from a Phantom of the Operaduet with Kelly Clarkson to a chills-inducing cover of Willy Wonka and the Chocolate Factory’s “Pure Imagination.” But an all-show-tune album is a big leap of faith for both a fan base and an industry, even though Groban comes from a cutthroat theater background (he attended the prolific Los Angeles County High School for the Arts).

It’s not in his nature to show up the other patrons, nor is he keen to sing on command—really, Julia Child doesn’t roast a chicken just because you invite her to a dinner party. But after 30 minutes and some whiskey, he takes a seat beside the piano. Slinging his arm around a 30-year-old interior designer, Groban begins to assist on “Empty Chairs at Empty Tables,” a somber serenade from Les Misérables that Eddie Redmayne sang in the film. A surge of electricity jolts the crowd as they start to realize: They’re singing with Josh Groban. He smiles. These are his people.

ENTERTAINMENT WEEKLY: *You’ve said this was an album you’ve always wanted to make. Why now?*

JOSH GROBAN: First off, I didn’t know I’d ever be making albums, period. I always knew I wanted to do theatre at some point, but the idea of ever having a record deal wasn’t even a pipe dream. It wasn’t in my realm of possibility. But when you get your record deal and you’re working on your first record, it becomes more about finding original music, so we didn’t tackle the Broadway thing.

An album of Broadway covers is a hard sell, whether it’s your first or your 10th.

I didn’t have as much creative control earlier in my career. One of the reasons I didn’t do it earlier is because I didn’t think I had set up the right stepping stones yet for it to be an album people would have necessarily wanted. You want to make sure you’ve been through enough to be able to tell the stories. You want to make sure to have a fan base that’s receptive and wants to hear it, and that you’re in a place where you’ve hopefully expanded without alienating and people trust you to go along for that ride.

So what clicked for you to release Stages now?

One of the biggest clicks was Rufus Wainwright. He did a concert in Toronto called “If I Loved You: Gentlemen Prefer Broadway” and asked all his friends to sing. There was something about diving into that material and feeling that reaction on stage that just felt right. There were people at the afterparty that were like, “I haven’t really been into what you’ve done in the past, but man, those Broadway songs, those were great.” Like, what the hell? All this time I’ve been afraid of tackling this stuff, and I felt like, well, damn it, maybe it’s time to just go do it. So I started kicking the can with the record label.

What was your process for choosing the songs on Stages?

The most obvious thing was, “Can I sing my face off in a way that feels unique and passes the goose-bump test?” There was stuff we realized was great in context of a story, but we had to concede that we weren’t making a Broadway show. Also, my voice type tackles more of that classic era of musicals. I would love to sing something from *Hedwig and the Angry Inch*, but it’s a little bit of a square peg in a round hole.

How did you persuade Kelly Clarkson to sing a Phantom of the Opera duet?

I was terrified! I thought she'd say no because she's got a hit album and a new baby and such a busy career. But she's actually a big Broadway buff. I'd wanted to sing with her for a while and I thought, Maybe this is crazy, but maybe this is the way to do it, with something people wouldn't expect. And she's got pipes.

Solos at Marie's are rare, but an hour after he shows up, everyone's wondering when Groban will perform. He has stayed beside the piano, talking about dream roles and high school drama with six regulars who occupy the prime seats next to the upright. Only one patron has dared to perform a solo, and Groban cheers gleefully. But finally, the time arrives.

The pianist plays the opening chords of "Anthem," the triumphant love-conquers-all standout from Chess. Groban puts down his drink, and the bar chatter fades almost immediately. He closes his eyes and lifts his chin, and suddenly he is transformed. He is no longer the bashful bar newbie. He is Josh Groban, the velvet-voiced singer who entranced the nation with "You Raise Me Up" and "The Prayer." Recognizing the magic, the pianist plays louder. Maybe he knows that this song from Chess is the exultant final track on Stages. Or maybe it's because I slipped him a twenty.

Acting seems to be higher on your priority list these days. True?

Absolutely. One of the reasons why in the last five years I've done more acting than in the first seven is that I kind of stopped being overly protective of "the brand." I stopped taking protective advice—from management, labels, whatever. You can use things like social media to your advantage. You can go out there and be a person.

You couldn't do that when you were starting out?

There was this feeling of, No, you've got to be that guy on the pedestal staring down dramatically from the billboard all day, every day. You can be fun and funny with your friends, but when you're in work mode, that's the guy you are. I think there was a perception of me earlier in my career that wasn't appealing to a talk-show host to have me on the couch, or wasn't appealing to a casting director to say, "Hey, you're funny, be in my movie."

So what changed?

I got more comfortable with showing the other half of who I am. Honestly, that's when people started asking me to be in stuff. It wasn't that I never wanted to do it; it was just that I started to do it myself. I told myself, "Don't be afraid to be funny with other people, don't be afraid to show that you're a weirdo who's serious about your music but can also tell poop jokes if you feel like it." I stopped being so precious about it.

But you were building a career back then. Surely you needed to self-censor, at least a little bit.

Things like Twitter didn't exist when I started. There weren't as many outlets for the other half back then. It's ironic, the *Ally McBeal* thing. [Groban made his TV debut on the series in 2001.] I started my whole career doing a slapsticky acting job, and then it went silent. I'm grateful to independent comedies and people like Jimmy Kimmel, who saw that there was something there that would make people laugh. And then people called. I did *The Office* because Mindy Kaling direct-messaged me on Twitter.

Is it weird that everyone now wants you to play yourself?

They want me to play bizarro versions of myself. When I was on *Glee*, I wasn't Josh Groban. I was "Josh Groban," hitting on Schuester's mom and burping. I like that. We don't have, in the U.S., the phrase "taking the piss" out of yourself. I think that it's important to be self-aware and be able to just let the air out.

What's your mother's favorite version of Josh Groban?

Probably when I was cohosting with Kelly Ripa. That was an opportunity for me to riff and talk to people the way my mom knows me. She loves that show, she loves Kelly. At the beginning of my career, she was always like, "Well, you're doing Regis, right? They're going to book you on Regis, right?" I think my mom prefers TV me to real me. [Laughs]

Midnight looms. Almost 40 people crowd into the room, and the latecomers descend on Groban. That means it's time to go. He gladly poses for photos with the original dozen or so who welcomed him into the bar. He slips on his leather jacket, and his small entourage heads outside—but he is not with them. One last familiar song has stopped him. He stands in front of the exit, arms wrapped around the two patrons with whom he's been singing since his arrival.

It could be the two whiskeys. It could be the finality of it all. Or it could be that the room is belting "What I Did for Love," the iconic ballad from A Chorus Line about loss and optimism and the sacrifices artists make to pursue their dreams. Groban sings the loudest.

How would 17-year-old theater geek Josh have reacted to Stages?

The ironic thing is that it's simultaneously such a change for me and also completely where I started. Seventeen-year-old me was really insecure, really terrified. I'm still insecure and terrified, but I've got all this experience; back then, I was just blowing in the wind.

What would you have told yourself?

It's important to not be overconfident. For me to have gone into this business without the expectation of success or celebrity was the right way to do it. If I had been signed the old-fashioned way, somebody would have said, "You're going to be a star! We're going to change your clothes! And your hair!" I was signed with "You've got a good voice. Good luck to you."

That's it?

There was no feeling of "What's his brand going to be? What's his image?" None of that. It was "You guys have fun in your little studio. We're working on Sugar Ray over here." To not have to be within that bubble of fad was, in hindsight, a real blessing.

Do you feel like you occupy your own space in music?

There's room for everybody. But I feel very blessed and surprised, too, that I've been able to stay in a lane that has rarely felt occupied. [Broadway legend] Barbara Cook, who was one of the first people to take me under her wing, told me, "It's not about listening at the door of the audition room. It's about realizing that there is really only one of you, and then everybody can find their own lane and occupy it."

What do you want to do that you haven't been given the chance to yet?

I've talked to people about maybe creating TV shows. Specifically, when people ask why I haven't done a Broadway show, it's because I don't want to do it half-assed. I don't want to do stunt casting in something that's three months out of my year because I'm touring. I want to do it the right way. I want to do it the way I was taught early on.

Way back in high school?

When I finally got to high school, I had come from schools where I felt like an outcast. Theater was the escape. It kept me busy, kept me working. It was, for me, what sports was to other people. It changes lives.

A version of this article appears in the May 1, 2015 issue of Entertainment Weekly.

<http://www.ew.com/article/2015/04/30/josh-groban-walks-piano-bar?hootPostID=9919dadab46ac2ec46646b894a78e310e>